

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝΔΟΤΕΡΩ ΤΟΥ ΜΟΡΒΑΝ

Α'

Υπάρχουσιν ἔτι ἐν Γαλλίᾳ ἐπαρχίαι, ἀμιλλώμεναι διὰ τὴν ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν μᾶλλον μεμακρυσμένην γωνίαν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Καὶ δύνανται μὲν οἱ φίλοι τῶν συζητήσεων νὰ ἰσχυρισθῶσι νῦν τὸ ἐναντίον οὐχ ἦττον πρὸ εἰκοσαετίας τοῦτο ἦν ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος.

Σιδηρόδρομοί τινες, ἕνεκεν ἐκλογικῶς βεβαίως συμφέροντος, εἰσεχώρησαν εἰς τὰς ἐρήμους ἐκεῖνας καὶ διασχίζουσι τὰς μελαγχολικὰς καὶ ἐλώδεις ἐκτάσεις, ὧν οἱ ὀλίγοι κάτοικοι οὐδὲ εἰς τὰ ταξείδια, οὐδὲ εἰς τὸ ἐμπόριον ἀσχολοῦνται.

Ὅδοι ἀντεκατέστησαν τὰς ἀπορρώγας καὶ βορβορώδεις ἀτραπούς, ἐν αἷς οἱ μὲν ἵπποι ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ στέρνου, οἱ δὲ ἄνθρωποι μέχρις ὀφθῶς.

Τὸ Μορβὰν εἶναι ἀναμφιρρήστως οἰονεῖ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγρίων ἐκεῖνων μερῶν.

Ὁ καταλείπων τὰς πλουσίας περιοχὰς τῆς Νιέβρης, ἵνα διευθυνθῇ πρὸς τὸ Ὅτὲν ἢ τὸ Σατώ-Σινόν, ἐκπλήσσεται διὰ τὴν ἀπότομον μεταβολὴν τοῦ ἐδάφους.

Ἐντεῦθεν πρὸς τὸ Κορβινύ, τὸ Σαίν-Σόλζ, τὸ Βρινόν καὶ τὸ Γκιπὺ διέρχεται τις εὐφύρους πεδιάδας καὶ ἀγρούς καλλιεργημένους. Οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκεῖνων, ἐν οἷς βασιλεῦει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀφθονία, εἰσὶ ρωμαλεοί, εὐθυτενεῖς καὶ εὐσωμοί, ὥσπερ οἱ Νορμανδοί.

Ἀλλὰ μόλις διέλθῃ τις τὰ μέρη ταῦτα εἰσέρχεται εἰς τόπον ἔρημον καὶ ἀκαλλιέργητον, ἔνθα ἀπόκρημνοι ἐκ σχιστολίθου βράχοι καθιστῶσιν ἔτι μᾶλλον καταφανῆ τὴν ἀντίθεσιν.

Ἐκεῖ αἰσθάνεται τις ὅτι εὐρίσκειται εἰς χώραν ἀνατραπέισαν ἐκ τῶν μεγάλων τῆς φύσεως ἀπαναστάσεων, ἀλλ' ἐπιβλητικὴν ἐκ τοῦ ἀποτόμου τῆς ἀπόψεως, καὶ νομίζει ὅτι βλέπει εἰκόνα τοῦ Σαλβατόρ Ρόζα, γραφεῖσαν διὰ πυρετώδους χειρός.

Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, ἀτενίζοντες ἐπιφθόνως πρὸς τὸ Νιβερνάι, λέγουσι :

— Νὰ ἡ τίτανος !

Ἡ τίτανος, ἡ πλουσία τοὔτέστι καὶ εὐφορος γῆ, ἐξ ἧς οἱ ἄνθρωποι καὶ πλοῦτον καὶ ρώμην ἀποκτῶσι.

Καὶ στρέφοντες τὸ βλέμμα πρὸς τὸ Μορβὰν :

— Νὰ ὁ γρανίτης ! λέγουσιν.

Ὁ γρανίτης, τὸ ἄγονον καὶ πενιχρὸν ἔδαφος. Τὰ πάντα ἐκεῖ εἰσὶ ξηρὰ καὶ κάτισχνα, ἡ γῆ ὥσπερ οἱ γεωργοί, οἱ βόες ὡς οἱ βουκόλοι, ὁ ποιμὴν καθάπερ τὸ ποῖμνιον.

Ἦν τὸ 1867.

Ἡ δευτέρα αὐτοκρατορία ἦτο ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἰσχύϊ.

Ὁ εὐθραυστος κολοσσὸς ἵστατο ἐπὶ ὄρθιος καὶ ἀκλόνητος.

Τὸ πᾶν ὑποδοίμει δ' αὐτόν.

Ἡ γῆ ἀνέδιδε χρυσὸν πανταχοῦ, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς λειμῶνας, εἰς τὰ μεταλλεῖα καὶ τὰς καμίνους, εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ τὰ δάση.

Οὐδὲν προεδήλου τὸν κεραυνόν, ὅστις μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ κατέστρεφεν αὐτόν.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Μορβὰν, εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς ὁδοῦ μεταξὺ Μοντσός καὶ Μουλὲν-Ἀνζιλβέρ, ὑψοῦτο τότε ἀρχαῖος καὶ μεγαλοπρεπὴς πύργος, ὠκοδομημένος ἐν μέσῳ ἐκτεταμένης περιοχῆς, ἀποτελουμένης τὸ πλεῖστον ἐκ δασῶν.

Ἡ ἔπαυλις αὕτη καλεῖται Σεβὰν.

Ἀπὸ αἰώνων εἶναι ἰδιοκτησία τῶν μαρκησιῶν Τανναί, τῶν πρωτοτόκων τῆς οἰκογενείας, τῶν Τανναί-Κουλάνζ, ὡς τοὺς ἀποκαλοῦσιν εἰς Νιβερνάι, πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τῶν ἐξαδέλφων αὐτῶν τῶν Τανναί-Σατιλιόν ἢ Τανναί-Μονταμβέρ.

Ὁ πύργος, ὅστις ἐκ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ οὐδὲν τὸ ἀξιοπαρατήρητον παρείχεν, ἦν ἀκούωντας μέγας μετὰ τοίχων ἀκόμφων καὶ πεπαλαιωμένων. Ἐκασμεῖτο δὲ διὰ δύο κομψῶν πτερύγων νεωστὶ ὠκοδομηθείσων.

Ἦν ἐκτισμένος εἰς τὴν ἄκραν εὐρείας κοιλάδος, περιγυρομένης, ὅπως πᾶσαι αἱ τοῦ Μορβὰν κοιλάδες, ὑπὸ πραγματικῶν ἐκ γρανίτου τοιχισμάτων, περὶ τῶν ὁποίων λόγμαι μετὰ δενδροστοιχιῶν καὶ παρόδων ἀπετέλουν ἄλσος.

Μικρὸς ὀρηκτικὸς ποταμὸς παρέρρεε τὸ ἄλσος τοῦτο, διερχόμενος εἰς τριάκοντα μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου.

Τὸ Σεβὰν ἀνῆκε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἄρχεται ἡ παροῦσα διήγησις, εἰς γέροντα ὀγδοηκοντούτη, ὀνομαστὸν εἰς τὸν Παρισινὸν κόσμον, τὸν μαρκησιὸν Οὐμβέρτον δὲ Τανναί-Κουλάνζ, ὅστις εἶχεν ἀποσυρθῇ ἐκεῖ πρὸ δέκα ἐτῶν, ὡς ἐρημίτης ἐν σπηλαίῳ.

Ὡς μόνον κληρονόμον εἶχε τὸν ἕγγονον αὐτοῦ, κόμητα Ὀλιβιέρων δὲ Τανναί, ὃν μετ' οὐ πολὺ θέλομεν γνωρίσει. Ἦν πρὸς τούτοις κηδεμὼν ὀρφανῆς ὑπερπλούτου ἀνεψιάς, τῆς Ἑλένης θυγατρὸς τοῦ βαρὸν Ροσεβιέλ ἀποθανόντος πρὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν. Ὀλίγῳ πρότερον ἀπώλεσεν ἡ Ἑλένη τὴν μητέρα τῆς ἐξ ἀνιάτου νόσου τοῦ στήθους, ἣν ἀπέκτησεν εἰς τοὺς χορούς καὶ τὰς ἐορτάς.

— Ἠγάπα πολὺ τὸν χορόν· αὐτὸ τὴν ἐφόνευσεν. Οὕτως ἔλεγον δι' αὐτήν.

Ὁ Ἰούνιος ἦν ἐν τῇ ἀρχῇ του. Ἐννέα ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ μέγα ὠρολόγιον τῆς κοινότητος.

Νεαρὰ κορασίς, εἰκοσαέτις περίπου, ἤνοιξε τὴν θύραν ἐξώστου τοῦ πρώτου ὀρόφου τῆς πτέρυγος πρὸς δυσμὰς τοῦ πύργου καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ κόρη αὕτη δὲν ἦτο ὅ,τι κοινῶς καλεῖται καλλονή.

Ἦτο χαμηλοῦ μᾶλλον ἀναστήματος· ἡ λεπτή αὐτῆς ὀσφὺς περιεβάλλετο ὑπὸ ἀπλῆς ἐκ φοιοῦ ἐρίου ἐσθῆτος μετὰ χειρῶν καὶ περιλαιμίου ἐκ βελούδου βαθυτέρου χρώματος.

Οἱ μεγάλοι μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ περιπαθοῦς μελαγχολικῆς ἐκφράσεως χαίλη τῆς προέδιδον τὴν ὑπερβολικὴν τῆς ψυχῆς τῆς ἀγαθότητα.

Ἡ ὄψις αὐτῆς ἦν ὠχρὰ, ἡ δ' ὠραία καστανόχρους κόμη τῆς, περιβάλλουσα εἰς βοστρύχους τὸ μέτωπον, ἐπανάπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, ἐν μακρῷ πλοκάμῳ δεδεμένῳ διὰ μελανῆς ταινίας.

Ἐμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀποθαυμάζουσα τὸ πρὸ αὐτῆς ἐκτυλισσόμενον μαγευτικὸν θέαμα.

Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἐφάνετο εὐρεῖα κοιλάς ἐν μέσῳ ἀναθαλλόντων δασῶν, ἀποτελούντων ἀληθῆ ἐκ χλόης ὠκεανόν.

Μακρόθεν διεκρίνετο ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου ἡ ἄκρα κωδωνοστασίου, τοῦ ὁποίου ὁ κεχρυσωμένος ἀλέκτωρ ἀντηνᾶλκα τὸν ἥλιον ἄνωθεν τοῦ ἀπείρου φυλλώματος.

Ἦτο ἡ ἐκκλησία τοῦ Σεβὰν, ὠκοδομημένη ἐν μέσῳ ἀθροίσματος χωρικῶν οἰκιῶν, καὶ ἀπέχουσα μίαν περίπου λεύγαν ἀπὸ τοῦ πύργου.

Κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ εἶχεν ἐξέλθει τοῦ μοναστηρίου τῶν Νεβέρ, ἔνθα εἶχεν ἐγκλείσει αὐτὴν ὁ θεὸς τῆς.

Δὲν θὰ ἐπανήρχετο πλέον.

Ἡ ἐκπαίδευσις αὐτῆς εἶχε λήξει.

Ὁ γέρον ἐκράτει αὐτὴν πλησίον του. Εἶχε τὸν σκοπὸν του. Ἀδυνάτου χαρὰ καὶ γλυκεῖα, ἡρέσκετο εἰς τὸν μονήρην ἐκεῖνον βίον, ὃν οὐδὲν ἐτάρασσε. Τὴν μονοτονίαν διέκοπτον τὰ ταξείδια τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου δὲ Τανναί καὶ αἱ ἐπισκέψεις τῶν περὶ ἰδιοκτητῶν, οὓς ἐδέχετο πάντοτε καὶ ἐφιλοξένει λίαν φιλοφρόνως.

Ἀπὸ τινος χρόνου ὁ κόμης Ὀλιβιέρους, ὅστις πρότερον σπανίως ἀπεμακρύνετο τοῦ ἐν τῇ παρόδῳ Ματινιὸν πολυτελοῦς αὐτοῦ μεγάρου, ἤρχετο συχνάκις εἰς Σεβὰν καὶ διέμενε μακρότερον.

Ἡ Ἑλένη ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι χάριν αὐτῆς ἐγένετο τοῦτο, καὶ τὸ ὑπέθετεν ἴσως, χωρὶς ἄλλως τε νὰ χαίρῃ πολὺ.

Θὰ μάθωμεν μετ' ὀλίγον τὸ αἴτιον.

Ἐνθ' ἵστατο ρεμβάζουσα εἰς τὸν ἐξώστην, ἀνὴρ, νέος ἔτι, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἰσογαιίου τοῦ πύργου, κατῆλθε τὴν κυκλικὴν ὑπαίθριον κλίμακα καὶ διερχόμενος ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Καλὴ μέρα, Ἑλένη, εἶπεν.

— Καλὴ μέρα, ἐξαδέλφε.

— Τόσῳ ἐνωρὶς ἐξύπνησες ;

— Καὶ σύ ;

— Θὰ περιπλανηθῶ εἰς τὸ δάσος.

— 'Ολίγον ἄργα γίνεσθαι ποιητικός, 'Ολιβιέρε.

— Δός μοι, σὲ παρακαλῶ, ἓν ῥόδον.

'Εκείνη ἔδρεψεν ἓν ἐκ τῆς εἰς τὸν ἐξώστην περιελισσομένης ῥοδωνέας καὶ τὸ ἔρριπεν αὐτῇ.

Τὸ ἔλαβεν οὗτος, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ ἐκ μελανοῦ βελούδου ἐπενδύτου του, ἔχειρέτισε τὴν ἐξαδέλφην του δι' ἐνὸς μειδιάματος καὶ ἀπῆλθεν.

'Η Ἑλένη τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, μέχρις οὗ ἠφανίσθη ὑπὸ τὸ φύλλωμα δενδροστοιχίας, ἀγούσης εἰς τὸ δάσος.

"Αν ἦν δυνατόν τὸ ὄμμα τῆς νὰ εἰσέλθῃ περαιτέρω, ἰδοὺ τί ἤθελεν ἶδει.

Β'

'Ο κόμης 'Ολιβιέρος δὲ Τανναί, διότι ἦτο ἐκεῖνος, διέτρεξε ταχεῖ βήματι δύο περίπου χιλιόμετρα εἰς τὸ δάσος, ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Σεβὰν κλιτύος, καὶ στρεφόμενος πρὸς ἀριστερά, εὐρέθη ἐπὶ ἐτέρας μικρᾶς κοιλάδος διαρρεομένης ὑπὸ ῥυάκος.

'Η κοιλάς αὕτη λίαν στενή, μεταβάλλεται αἰφνης εἰς λίμνην ἕνεκα ὑψώματος ἐκ χώματος, συγχρατοῦντος τὸ ὕδωρ τοῦ ῥυάκος.

Εἰς τὸ χεῖλος τῆς μικρᾶς ταύτης λίμνης ἦν ὠκοδομημένος, μεταξὺ τοῦ δάσους καὶ τοῦ ὕδατος, μονόροφος πλινθόκτιστος οἰκίσκος.

'Ο οἰκίσκος οὗτος ἦν καλαμοσκεπής, περιβαλλόμενος ὑπὸ κισσῶν, ἀνερχομένων μέχρι τῆς στέγης καὶ περιπλεκόντων διὰ τῶν κλάδων αὐτῶν τὰς δύο ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ οἰκίσκου καπνοδόχους καὶ τὰς ἐπὶ τῆς ὀροφῆς πεφυτευμένας ἱριδας.

Τὸ μέρος εἶναι τεργνόν.

Παρὰ τὴν οἰκίαν, ἦν κήπος προφυλασσόμενος ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν ζώων διὰ τοιχίσματος ἐξ ποδῶν ὕψους, κάτωθεν δὲ τῆς λίμνης, ἐφ' ἧς ἔπλεον στίφη οἰκισίων νησσῶν, ἐξετείνετο λειμῶν, ἐφ' οὗ ἔβοσκον δύο λευκαὶ ἀγελάδες.

Τὸ μέρος τοῦτο καλεῖται 'Ελάφωι-Πέραμα.

Φθάς εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης, ὁ κόμης ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ ἀρχαίας δρυὸς καὶ ἀνέμενεν.

Μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν ἦτο ἐκεῖ, ὅτε ἀνὴρ φέρων περινημίδας καὶ караβίναν ἐπ' ὤμου, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς καλύβης.

'Αργυρᾷ πλάξ, ἐφ' ἧς ἦσαν κεχαρσμένα τὰ οἰκόσημα τῶν Τανναί ἦν ἡρμοσμένη ἐπὶ ἱμάντος, ὃν ἔφερε χιαστί ὑπὸ τὸ ἐκ παχέος κυανοῦ ἐριούχου ἔνδυμά του.

Διὰ συρίγματος ἐκάλεσεν εὐσωμον καὶ μακρόμαλλον κῦνα, ὅστις ἐπλησίασε βραδέως πρὸς αὐτὸν δεικνύων χαρὰν καὶ τῷ ἔλειξε τὰς χεῖρας.

'Ο ἀνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Λουκᾶς Φαρζεάς, εἰς τῶν φυλάκων τῶν γαιῶν τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί· μετέβαινε δὲ πρὸς περιπολίαν εἰς τὴν περιοχὴν του.

'Ο Λουκᾶς ἦτο πεντηκοντούτης περί-

που, χαμηλοῦ ἀναστήματος εὐτραφῆς καὶ ρωμαλέος.

Κεφαλὴν εὐμεγέθης ἐπὶ μυῶδους τραχήλου, μέτωπον εὐρύ καὶ προέχον, κόμη πυρρόξανθος, ὀφρὺς δασεῖαι, ἀνωθεν στρογγύλων, ζωηρῶν καὶ προεχόντων ὀφθαλμῶν, ρίς σιμή, στόμα μετὰ παχέων χειλέων, σιαγόνες προέχουσαι, ὥσπερ κυνὸς μολοσσῶ, πώγων βραχὺς καὶ εὐρύς μετ' ἀφθόνου γενειᾶδος, ὄψις βαθύχρους, ὀφειλομένη εἰς τὰς ἀνὰ τὰς πεδιάδας καὶ τὰ δάση ἐκδρομάς ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἢ τὴν βροχὴν καὶ τὴν χιόνα. Τοιαύτη περίπου ἦν ἡ εἰκὼν τοῦ Λουκᾶ Φαρζεάς, διατελοῦντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Τανναί, καθάπερ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ πρὸ διακοσίων πεντήκοντα τοῦλάχιστον ἐτῶν.

Μετὰ πέντε λεπτά, ἐνῶ οὗτος ἐπορεύετο ἡσύχως διὰ τοῦ δάσους, ἀμέριμνος καὶ εὐτυχής, ὑποντοθορίζων θηρευτικὰ ἄσματα, γυνὴ τις κρατοῦσα κάνιστρον, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αὐτῆς καλύβης. Ἦτο δ' αὕτη ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη, διὰ βραχείας ἐσθῆτος μὲ φαιὰς καὶ μελανὰς ραβδώσεις, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκαλυμμένην δι' ἐρυθροῦ μεταξίνου μαυδηλίου, προσδεδεμένου κατὰ τὸ ἔθος τῶν γυναικῶν τοῦ Βορδῶ.

'Η γυνὴ αὕτη, μόλις τεσσαρακοντούτης, ἦτο ἡ κυρία Φαρζεάς, ζωηρὰ, μειδιῶσα καὶ συμπαθής. Ἦτο χαμηλοῦ ἀναστήματος καὶ μελαγχροινῆ· ἡ δὲ μελανὴ καὶ στιλβουσα αὐτῆς κόμη περιέβλαλλε τὸ ὠσείδες καὶ κανονικὸν ὥσπερ Ἑλληνικοῦ ἀγάλματος πρόσωπόν της, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία δὲν ἴσχυσε νὰ ἐξαλείψῃ ἐντελὲς τὴν προὔπάρχουσαν καλλονήν.

'Η κυρία Φαρζεάς ὑπῆρξεν ἀληθῶς ὠραία.

Ἦτο Κορσικανή.

'Ο Λουκᾶς Φαρζεάς, διατελὼν ἐν φρουρᾷ εἰς Σαρδηνίαν, ἔνθα συνεπλήρου τὸν χρόνον τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἐνυμφεύθη αὐτὴν πρὸ εἰκοσιτριῶν ἐτῶν.

'Ὀνομάζετο Καταλίνα Ρίτσι καὶ ἔθεωρεῖτο, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου της, ὡς ἡ ὠραιότερα κόρη τῆς ἐπαρχίας.

'Αλλ' ἦτο πτωχή, δὲν εἶχε δηλαδὴ οὐδὲ μίαν καλύβην, οὐδὲ μίαν αἶγα, οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς.

'Επορεύθη ἐπὶ τοῦ παρὰ τὴν λίμνην προχώματος, εἰσῆλθεν εἰς χαλικόστρωτον ἀτραπὸν, ἄγουσαν εἰς κλιτὺν ἀντίθετον ἐκείνης, πρὸς ἣν διηυθύνθη ὁ σύζυγος αὐτῆς, καὶ ἐβάδισε διευθυνομένη εἰς Σεβὰν.

'Ο κόμης ἀφῆκε τότε τὴν δρῦν, ὁπσθεν τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ φύλακος.

'Ο κόμης 'Ολιβιέρος ἦτο ὑψηλός, τριακοντούτης περίπου, εὐσταλὴς καὶ θεληκτικός.

'Ο ἐκ μελανοῦ βελούδου ἐπενδύτης ἡρμोजε θαυμασιῶς εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ, τὴν λευκὴν καὶ εὐχρουν ὥσπερ γυναικός.

'Εφόρει μαλακὸν φαῖον πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἣν ἐκόσμιε ἄφθονος καστανόχρους κόμη.

Εἶχε μέτωπον εὐρύ, γένειον μεταξοειδές, ρίνα εὐθεῖαν, βλέμμα ζωηρὸν καὶ αὐθαδές, ἀνάστημα εὐκαμπτον καὶ ρωμαλέον ἐνταυτῷ. Τοιοῦτος ἦν ὁ κόμης 'Ολιβιέρος δὲ Τανναί.

'Εν Παρισίοις ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς ἐκ τῶν κομφοτέρων νέων τῆς ἐποχῆς του. Ἦτο δὲ ἀριστος σκοπευτὴς καὶ ξιφομάχος.

Τολμηρὸς ἱππεύς, ἀφειδῆς χαρτοπαίκτης, πνευματώδης καὶ νεωτεριστής, μὴ γνωρίζων ἄλλον νόμον εἰμὴ τὴν ἰδιοτροπίαν, οὐδ' ἄλλον Θεὸν εἰμὴ τὴν ἡδονήν, ἀνευ προλήψεων καὶ δυσειδαιμονιῶν, ἔδωκε πάντα ἀφειδῶς, σπαταλῶν τὸν χρυσόν, ὃν ὁ πατήρ του εἶχεν ἀποταμιεύσει.

'Ελαφρὸν μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα κρατῶν, ἀνῆλθε τὰς δύο βαθμίδας, δι' ὧν εἰσῆρχετο τις εἰς τὴν καλύβην τῶν Φαρζεάς.

'Η θύρα ἦτο ἀνοικτή.

— Σολάνζη! ἐκάλεσε χαμηλοφῶνως.

Οὐδεὶς ἀπάντησεν.

'Εκάλεσεν ἐκ νέου δι' ἰσχυροτέρας φωνῆς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην.

Εὐρέθη εἰς εὐρύχωρον αἵθουσαν, ἀντὶ μαγειρείου χρησιμεύουσαν, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἦν μακρὰ ἐκ ξύλου ὀξύας τράπεζα.

'Εδραι τινες ἐκ βρύλλων, ἔδρανα ἐκ ξύλου, χύτραι χάλκιναι, ἀνηρτημέναι ἐπὶ τῶν τοίχων, ἀνωθεν τῆς ἐστίας ὄπλα τινά, κρεμάμενα ὡς ἐν ὀπλοθήκῃ, καὶ μέγα ὠρολόγιον ἐν τινὶ γωνίᾳ συνεπλήρου τὴν διακόσμησιν.

'Η καλύβη περιελάμβανε δύο ἐτι δωματία, ἀνὰ ἓν ἐκατέρωθεν τῆς αἰθούσης. Πρὸς δὲ τὰ ἔξω ὑπῆρχε στενὴ καὶ ὀρθία κλίμαξ ἄγουσα εἰς τὴν ἀποθήκην.

'Ο κόμης ἐφάνη σφόδρα δυσάρεστη εἰς εὐρὼν κενὴν τὴν οἰκίαν.

"Αν πρὸ ἐνὸς ἔτους ἤρχετο συχνάκις παρὰ τῷ πάππῳ του, ὃν πρότερον παρημέλει, εἶχε πρὸς τοῦτο ἰδιαιτέρους λόγους, οὓς δὲν ὠμολόγει.

Καὶ ἀληθῶς τὰ ταξιδία αὐτοῦ δὲν ἐγένοντο ἐπὶ σκοπῷ ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὸν πάππον του καθηκόντων, σπανίως δὲ ἐφαίνετο περιποιοῦμενος τὴν ἐξαδέλφην του.

'Η Ἑλένη ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι περίπου ἐτῶν, ἦν πάντοτε δι' αὐτὸν ἡ ἀκόμψως ἐνδεδυμένη καὶ ἀχαρὶς μαθήτρια, ἣν ἐγνώρισε πρὸ πέντε ἢ ἑξ ἐτῶν.

'Η πρώτη ἐντύπωσις δυσκόλως ἐξαλείφεται.

Οὐχὶ λοιπὸν ἐκείνη, ἀλλ' ἄλλο τι προσεῖλκυεν αὐτὸν εἰς Σεβὰν καὶ τὸν ἐκράτει ἐκεῖ.

'Ανυπομονῶν εἰς ἄκρον, ἐκτύπησε διὰ τοῦ μαστιγίου ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς εἰ ἐκάλει ξενοδόχον, ἵνα τῷ προσφέρῃ ποτόν τι.

'Ελαφρὸς τότε κρότος εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του.

'Ο κρότος οὗτος προήρχετο ἐκ τοῦ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ οἰκίσκου καὶ πρὸς τὸν κήπον κειμένου δωματίου.

'Ο κόμης 'Ολιβιέρος ἐφάνη εὐχαριστηθεὶς.

Τὸ πτηνόν, ὅπερ κατεδίωκε δὲν εἶχε πετάξει, ὡς ἐν ἀρχῇ ὑπέθεσεν.

Ἐπορεύθη τότε ἀκροποδητὴ πρὸς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου, ἣν ἐκλείσεν ἀσφαλῶς διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Μετὰ τοῦτο, ἐπλησίασε πρὸς τὸ δωματίον καὶ ἐκάλεισεν ἐκ νέου :

— Σολάνζη !

Φωνὴ συγκεκινημένη καὶ τρέμουσα ἀπήντησε τότε :

— Κύριε κόμη ! . .

— Διατί κρύπτεσαι ;

— Δὲν εἶμαι κρυμμένη, κύριε.

— Τί κάμνεις λοιπόν ;

— Ἐγὼ νὰ κάμω δρόμον καὶ ἐτοιμάζομαι.

— Ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου ;

— Εἰς τὸ δάσος.

— Καὶ ἡ μήτηρ σου ;

— Τώρα ἔφυγε· πηγαίνει εἰς τὸ Σεβάν.

— Εἶσαι λοιπὸν μόνη ;

Ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ ταύτῃ, ἡ φωνὴ ἔτι μᾶλλον τρέμουσα ἐψιθύρισε :

— Ναί, κύριε.

— Καὶ ἐτοιμάζεσαι νὰ ἐξέλθῃς καὶ σύ ;

— Εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ κόμης ἐγέλασε, γέλωτα προσπειρημένον :

— Διάβουλε ! εἶπεν, ὅλος ὁ κόσμος τρέχει ἔξω σήμερον ; Ἄνοιξε.

— Μίαν στιγμὴν, ἀπήντησεν ἡ φωνὴ ἔτι μᾶλλον τρέμουσα.

— Ὅχι, ἀνοιξε ἀμέσως. Βιάζομαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν πύργον καὶ πρέπει νὰ σοὶ εἴπω δύο λέξεις.

Προσέπαθσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἄλλ' ἡ πολιορκουμένη εἶχεν ἀσφαλῶς κλείσει αὐτὴν διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἦτο ἀνυπόμονος, ἡ δὲ ἀντίστασις καθίστα αὐτὸν ἔτι ὀρμητικώτερον.

Ἀπώθησε βιαίως τὴν θύραν, ἥτις πεπαλαιωμένη οὖσα, ὑπεχώρησε ἀνοιγέισα ἀποτόμως.

Ἡ Σολάνζη Φαρζεάς, καταληφθεῖσα ἐξαίφνης ἀφῆκε κραυγὴν καὶ κατέφυγε πλησίον τοῦ παραθύρου.

Ἦδὼν ὁ κόμης ἐμειδία.

— Τέλος πάντων ! εἶπε καθεζόμενος εἰς τὴν μόνην ἑδραν, ἥτις ὑπῆρχεν εἰς τὸ δωματίον. Μὰ τὸν Θεὸν ἐχρειάσθη ὅχι ὀλίγος κόπος διὰ νὰ ἀνοίξῃ.

— Τί θέλετε ; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη.

— Τὸ βλέπετε τί θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

Ἡ κόρη τοῦ φύλακος καὶ τῆς Καταλίνας ἦτο ἐξαισίας καλλονῆς.

Ἡ Σολάνζη Φαρζεάς ἦν ὑψηλὴ καὶ λεπτοφυής.

Οὐδὲν ἔφερεν ἐπὶ τῆς ὑποξάνθου αὐτῆς κόμης, ἥς τὸ χροῶμα μετεῖχε καὶ τοῦ πυρροξάνθου τοῦ φύλακος καὶ τοῦ μελανοῦ τῆς Κορσικανῆς.

Εἶχεν ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν τῆς δεσποινίδος Ἐλένης δὲ Ροσεβιέλ.

Οἱ βαθέως κυανοῖ, σχεδὸν μέλανες, αὐτῆς ὀφθαλμοί, ἀπήστραπτον ἐπὶ τοῦ λευκοτάτου αὐτῆς προσώπου, ὥσπερ διάπυροι ἀνθρακες.

Ὅρθία καὶ τρέμουσα δὲν ἐκινήθη ποσῶς, ἀλλ' ἀνέμενεν.

— Τὸ εἰζεύρεις ὅτι σὲ λατρεύω, εἶπεν ὁ κόμης μετ' εἰρωνος αὐθαδείας. Πρὸ ἐξ ἐβδομάδων σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω καθ' ἡμέραν. Οὐτε διὰ τὰ μαῦρα μάτια τῶν παληογυναικῶν τοῦ χωρίου, οὔτε διὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περιπλανῶμαι εἰς τὰ τέλματα καὶ τὰ ἄγρια δάση, μένω ἐδῶ καταστενοχωρῶμενος. Διὰ σέ, μόνον διὰ σέ μένω. Εἶσαι ὠραιοτάτη, καὶ ἂν ἤθελες δὲν θὰ ἐμαραινέσο πλησίον αὐτοῦ τοῦ τέλματος τῶν βατράχων. Ἡ θέσις σου εἶναι ἀλλοῦ. Εἶναι εἰς Παρισίους· εἰς τὸ φῶς, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πολυελαίων, ὑπὸ τὰ χρυσομένα φατνώματα, ἐπὶ μαλακῶν ταπήτων. Νὰ ἐνδύσαι μεγαλοπρεπῶς καὶ νὰ φορῇς ἀδάμαντας. Δὲν ζητῶ παρὰ ἐξ μῆνας μόνον διὰ νὰ σὲ μεταμορφώσω εἰς πριγκίπισσαν τῶν μύθων τῆς Χαλιμας.

— Δὲν εἰμ' ἐμ'.

— Ναί, τὸ εἰζεύρω, εἶπε μετὰ καταφρονήσεως ὁ Βικέντιος μοὶ εἶπε κατὰ διὰ σέ. Ὡς φαίνεται ἀγαπᾷς ἓνα χυδαῖον, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ, ὅταν ἀπολάβῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ζητεῖ.

— Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ εἶναι τίμιος ἄνθρωπος καὶ ποτὲ οὔτε μία λέξι προσβλητικὴ δὲν μοῦ 'πε, ἀπήντησεν ἡ Σολάνζη μετὰ ζωηρότητος.

— Βέβαια· ἀλλ' ὁ χωρικός ἀγαπᾷ τὰ χρήματα καὶ σὺ δὲν ἔχεις, ταλαίπωρη. Αὐτὸ εἶναι μέγα ἐμπόδιον. Ζῶμεν εἰς αἰῶνα θετικόν. Ὀμιλῶ διὰ τοὺς ἄλλους, διότι ἐγὼ περιφρονῶ τὰ χρήματα.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἐπειράθη νὰ τὴν σύρῃ ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος. Ἐκείνη ἀντέστη καὶ ὀπισθοχώρησε δύο βήματα.

Ἡ σμικρότης τοῦ δωματίου δὲν τῇ ἐπέτρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ πλείοτερον.

— Σὺς παρακαλῶ πολύ, κύριε κόμη, ἀφῆστέ με. Ἄν ὁ πατέρας μου ἐπιστρέψῃ ! ἐψιθύρισε.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ. Τῷ ἔστειλα τὸν κύρ Βικέντιον Λαβράν, τὸν προῖσταμένον του· αὐτὸς θὰ τὸν ὀδηγήσῃ πολὺ μακρὰν. Ἐσο λοιπὸν ἡσυχῇ !

Ἡ διαβεβαίωσις αὕτη δὲν κατησύχασε τὴν Σολάνζην.

Τοῦναντίον.

Ἐσφιγγε τὰς χεῖρας ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀνεζήτησεν ὅπλον τι οἰονδήποτε, δι' οὗ θὰ ἠδύνατο ν' ἀμυνθῇ.

Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον εἶδε.

Πρὸ τινων ἡμερῶν διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρῆς ἀνησυχίας.

Κατ' ἀρχάς, ἀπεδέχτο μετὰ κρυφίας χαρᾶς, τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς κολακείας τοῦ κόμητος, ἐπανερχομένου ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς Ἐλάφων - Πέραμα, ἐπὶ οἰαδήποτε προφάσει.

Μήπως δὲν ἦτο ὁ αὐθέντης !

Ἡ θέσις τοῦ πατρός της ἐξηρτάτο ἐκ τῆς θελήσεώς του. Βεβαίως, οἱ Φαρζεάς δὲν ἦσαν πλούσιοι εἰς Ἐλάφων - Πέραμα, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἦσαν ἐλεύθεροι, εὐτυχεῖς καὶ οὐδενὸς ἐστεροῦντο. Οἱ Τανναὶ δὲν ἀπέπεμπον ἄνευ λόγου τοὺς παλαιούς αὐτῶν ὑπηρέτας.

Ἦτο λοιπὸν ἐξησφαλισμένον τὸ μέλλον αὐτῶν.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἐνεφανίζετο περιβαλλόμενος τὸ γόητρον τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τίτλου αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν χάριν τῆς κομψότητος καὶ τῆς νεότητος.

Ἄν ἡ Σολάνζη δὲν εἶχε δώσει εἰς ἄλλον τὴν καρδίαν της, ἔσως δὲν ἤθελε δυνηθῇ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰ τόσα θέληγτρα.

Ἄλλ' ἐλάτρευεν ἔν ὄν, εἰς ὃ εἶχεν ἀφιερῶσαι τὴν ὑπαρξίν της.

Ἦθελε νὰ διατηρήσῃ ἄσπιλον τὸν ἔρωτα τοῦτον, τὰ δὲ φλογερὰ βλέμματα τοῦ κόμητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εἰρωνᾶ εὐθυμίαν τῶν λόγων του, ἀπεκάλυπτον αὐτῇ τὸν κίνδυνον.

Ὁ κίνδυνος ἦτο μεγαλότερος ἢ ὅσον ὑπέθετεν ἡ ταλαίπωρος κόρη.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐκδεδιτημένου ἐκείνου, διηγήρειν ἡ Σολάνζη ἀληθῆ καταιγίδα.

Ὁ κόμης ἐπόθει αὐτὴν διακαῶς. Εἶχεν ἀποφασίσει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τὴν καταστήσῃ ἐρωμένην του.

Οὕτως ἔπρεπε νὰ γείνη.

Τὴν πρῶταν ἐκείνην, μεταβαίνων εἰς Ἐλάφων - Πέραμα εἶχεν ὁμώσει ὅτι θ' ἀπελάμβανε τοῦ ποθομένου, ἔστω καὶ βίχ.

Ἄλλως τε δὲν ἐπίστευεν, ὅτι θὰ εὐρίσκειν ἀντίστασιν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἦτο δυνατόν ἡ κόρη τοῦ φύλακος, ἡ δούλη του, νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησίν του.

— Ἀκουσον, εἶπε πλησιάζων τὴν ἔντρομον κόρην, ἥτις προσεπάθει νὰ φανῇ ἡρεμος, δὲν εἰζεύρω τί ἔχεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἔχεις φωτὶ καὶ μὲ καίει. Δὲν εἶναι δυνατόν, ὅσον καὶ ἂν θέλω, ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὀρμὴν τῆς καρδίας μου. Γεῖναι ἰδική μου καὶ θ' ἀπολάβῃς ὅ,τι θελήσῃς ὡς ἀντάλλαγμα τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν σοὶ ζητῶ.

Καὶ ἤρξατο παρακαλῶν καὶ καθικετεύων αὐτὴν· ἐπειράθη νὰ λάβῃ τὰς χεῖρας της καὶ νὰ τὰς καλύψῃ διὰ φιλημάτων. Ἐκείνη τὸν ἀπώθησε.

— Δὲν εἰμ' ἐμ' ! δὲν θέλω ! ἐψιθύρισε ἡ Σολάνζη συσφίγγουσα τοὺς ὀδόντας, ὥρᾳ καὶ τρέμουσα.

Ἐπώδυνος ἀγωνία συνέβληκε τὸ στήθος αὐτῆς.

Ἦτο μόνη, ἡ δ' ἐξαίσις τοῦ κόμητος καθίστατο φοβερά.

Ὁρμησεν ἔν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον καὶ καλέσῃ εἰς βοήθειαν· ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐκράτησεν.

Εἰς τὴν ἐρημίαν ἄλλως τε ἐκείνην ὁποῖαν βοήθειαν ἠδύνατο ν' ἀναμένῃ ;

Ἦθελαν νὰ φύγῃ διὰ τοῦ μαγειρείου.

Ὁ Ὀλιβιέρως τὴν ἤρπασε πλησίον τῆς θύρας καὶ τὴν ἐπανεφέρει σύρων αὐτὴν εἰς τὸ δωματίον.

Μεθ' ὃ ἀγρία πάλιν συνήφθη, καθ' ἣν ἡ Σολάνζη ἠγωνίσθη μετὰ τσαύτης δυνάμεως, ὅσην δὲν ἠδύνατο τις ν' ἀναμένῃ παρ' αὐτῆς.

Ἄλλ' ὁ κόμης ἦτο εὐρωστος καὶ ρωμαλέος.

Ἐπὶ τέλους, μὲ τὰς χεῖρας μεμολω-

πισμένους ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του.

— "Ἐλσος! ἀνέκραξε τείνουσα τὰς χεῖρας, σὺς ἰκετεύω!

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν· ἀλλ' εἶδε τὴν ὥραιάν ἐκείνην κεφαλὴν πνιγομένην εἰς τὰ δάκρυα, τὴν δαφιλὴ ἐκείνην κόμην, τὸν ὥσπερ ἀγάλματος τράχηλον καὶ τὸ στήθος, ὅπερ ἔπαλλεν ὑπὸ τῇ ράκῃ τῆς σχισθείσης ἐσθῆτός της, καὶ διαβολικὴ σκέψις διήλθε τοῦ νοῦ του.

Διετέλει ἄλλως τε εἰς μίαν τῶν στιγμῶν ἐκείνων, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται ἐκ τοῦ πάθους εἰς ἄγριον θηρίον.

Παρετήρησεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐσφόριον, λησμονηθὲν τὴν πρωίαν· ἐνῶ δὲ ἡ Σολάνζη γονυπετὴς τὸν ἰκέτευσεν, ἐκεῖνος ἤρπασεν ἀποτόμως τὸ ἐσφόριον καὶ πρὶν ἢ ἡ τάλαιπωρος δυνηθῇ νὰ προλάβῃ τὴν κίνησιν ταύτην τῇ τὸ ἔρριψε περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ἐσφίγγεν ἄρκετὰ ἰσχυρῶς, ὥστε ν' ἀποπνίξῃ τὰς κραυγὰς της.

"Ἦκουσε μόνον τὴν λέξιν: οὐτιδανέ! ἦτις τῷ ἐπῆλθεν ὡς ράπισμα εἰς τὸ πρόσωπον.

"Ἄλλ' ἡ πάλῃ εἶχε λήξει.

Ἡ δύστηνος κόρη ἀντέστη ἐπὶ μίαν ἔτι στιγμὴν.

Ἐπεκράτησε φοβερὰ σιγὴ.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲν ἤκούετο εἰμὴ ὁ ἦχος τοῦ ὥρολογίου, ὅπερ ἐδείκνυε τὴν ἐπονείδιστον ἐκείνην ὥραν, ἔξωθεν δὲ ὁ ψίθυρος τοῦ ὕδατος, τοῦ πίπτοντος ἀπὸ τοῦ καταρράκτου τῆς μικρᾶς λίμνης εἰς τὴν πετρώδη κοίτην τοῦ ρύακος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, γυνὴ ρακένδυτος, μὲ κόμην λευκόφαιον, περιελισσομένην ὑπὸ ἄχρουν μαδράσιον, μὲ πρόσωπον ἐρρυτιδωμένον, εἰς τὸ ὅποιον ὅμως ἐφαίνοντο ἔτι ἴχνη καλλονῆς, ἡλικίας ταλαντευομένης μεταξὺ τεσσαράκοντα πέντε καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν, φέρουσα δέσμην ξύλων ξηρῶν ἐπὶ τῆς ράχως, ἐφάνη ἐπὶ τῆς πετρώδους ὁδοῦ τῆς διερχομένης ὀπισθεν τῆς καλύβης τοῦ Φαρζεάς.

Ἀπέθηκε τὸ φορτίον της κατὰ γῆς εἰς τινὰ τάφρον καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῷ ἵν' ἀναπνεύσῃ.

Αἶφνης ἔτεινε τὸ οὖς· ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐντὸς τῆς οἰκίας στεναγμούς ἀποπνιγομένους.

[Ἐπεται συνέχεια].

* K.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
(ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Α'

Ἀγαπᾶτε τὰς οὕτως ἀρχομένας μυθιστορίας:

«Ὁραίαν τινὰ πρωίαν»,

ἢ:

«Ὁραίαν τινὰ ἐσπέραν ἔαρος κτλ;»

Ἐγὼ τὰς ἀγαπῶ πολὺ. Αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν καλῶς διατεθειμένον, ἔχει

ἄερα καὶ ἥλιον, ἀναπνέει, βλέπει ὅτι θὰ γείνῃ λόγος περὶ φύσεως καὶ ἔρωτος, νεότητος καὶ ποιήσεως. Εἰς κόρακας οἱ συγγραφεῖς, οἱ εἰσάγοντες ὑμᾶς ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἀπὸ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τοῦ ἔργου αὐτῶν εἰς δωμάτιον ὑπερφύου, οὕτινος τὸ ψῦχος σὺς παγώνει, τοῦ ὁποίου οἱ γυμνοὶ τοῖχοι ὁμοιάζουσι πρὸς τέσσαρας πλευρὰς τάφου καὶ ὅπου βλέπετε ῥιγούσαν πτωχὴν οἰκογένειαν σκυθρωπῶς ἐνοκλάζουσαν περίξ τοῦ τελευταίου αὐτῆς δαυλοῦ!

Εἰς κόρακας οἱ μυθιστοριογράφοι οὗτοι, παρ' ὧν ζητεῖτε ψυχαγωγίαν τινὰ διὰ τὰς σχολαίας ὑμῶν ὥρας καὶ οἵτινες εἰσάγουσιν ὑμᾶς ἀπανθρώπως εἰς τὴν ζοφερὰν ταύτην πραγματικότητα τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ζωῆς, ἀντὶ νὰ καταστήσῃσιν ὑμᾶς θεατὰς τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ! Ἄς φθάνωσιν εἰς τοιοῦτου εἶδους εἰκόνας, σύμφημι, ἀλλ' ἂς φθάνωσιν, ὅπως φθάνει τις εἰς τὰ ὑπερῶα, διερχόμενος διὰ τῶν πρώτων πατωμάτων, τουτέστι διερχόμενος διὰ μέσου ἀνθρώπων εὐτυχῶν.

Καὶ ὅμως ἔχει καὶ ὁ χειμὼν τὰ θέληγγρατά του, ἀλλ' ὑπὸ τινος ὅρους:

Θάλαμος καλῶς ἐπεστρωμένος, μέγαλα παραπετάσματα ἐκ μετάξης, ἀφίνοντα νὰ ὑπαισέρχηται μόνον ἀνδρὸν φῶς, τοσοῦτον, ὥστε ἐκ τῶν ἐντὸς νὰ μὴ δύναται τις νὰ διακρίνῃ τί καιρὸν κάμνει ἔξω καὶ ἐν ὁ οὐρανὸς εἶναι φαῖς ἢ κυανοῦς. ἢ ἀτμόσφαιρα θερμὴ ἢ ψυχρά, τάπης μαλακός, ἐφ' οὗ ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ δύναται τις νὰ πατήσῃ μὲ πόδας γυμνοὺς, εἰκόνας μειδιῶσαι ἐν τοῖς πλαισίοις αὐτῶν, ἔδραι εὐρεῖαι καὶ ἀναπαυτικαί, ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ δύναται τις νὰ κοιμηθῇ, ἀνθη, ὑφάσματα, περιπετάσματα· μεγάλη πυρὰ σπινθηρίζουσα, φωτίζουσα, φαιδρύνουσα πάντα ταῦτα, καὶ καθιστῶσα τὸν θάλαμον τοῦτον θερμὸν ὡς φωλεάν· γυνὴ ἡμίγυμνος ἐν τῇ κλίνῃ της, τῆς ὁποίας τὰ σκεπάσματα δὲν εἶναι ἡναγκασμένα νὰ σύρῃ μέχρι τῶν παρειῶν, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ ψῦχος· πάντα ταῦτα οὕτε θλιβερὰ τὴν θέαν εἶναι οὔτε ἀνιαρὰ τιθέμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, πρὸ πάντων δέ, ὅταν ἡ γυνὴ εἶναι νέα, ὅταν εἶναι ὥραια, καὶ ὅταν δύναται τις νὰ τῇ τὸ εἶπῃ.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς διατηροῦμεν τὴν προτίμησιν ἡμῶν διὰ τὸ ἔαρ, διότι ἀγαπῶμεν μᾶλλον τὴν φαιδρότητα ὀλοκλήρου τῆς φύσεως ἢ τοῦ μονήρους θαλάμου καὶ προτιμῶμεν τὴν σκιάν τοῦ Ἰουνίου τοῦ πυρὸς τοῦ Ἰανουαρίου.

Λοιπόν, ὥραιαν τινὰ πρωίαν τοῦ Μαΐου 1834 δύο νέοι περιεπάτουσαν ἀλλήλοκρατούμενοι ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῆς ὁδοῦ Ρίβολι.

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη, μόλις δὲ εἶχον προγευματίσῃ.

Ἀμφότεροι τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος, ἐφαίνοντο ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν. Μόνον ὁ εἰς ἦτο ξανθός, ἐνῶ ὁ ἕτερος εἶχε τὴν κόμην μέλαιναν.

Ἄνευ πώγωνος, ἢ τουλάχιστον μὴ φέρων τοιοῦτον, μὲ ὀφθαλμοὺς κυανοῦς,

τὰς παρειὰς ὀλίγον ὠχρὰς, τὸ πρόσωπον γλυκύτατον, τοιοῦτος ὁ ξανθός· πάντα δὲ ταῦτα περιέβαλεν ἦθος μελαγχολικόν, ὅπερ ἄλλως ἤρμοζεν αὐτῷ θαυμασίως.

Ὁ μελαγχροινὸς εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μελαντάτους, ἔφερε μύστακας καὶ παρχναθίδας, προέδιδε σιδηρὰν ὑγείαν, μὲ τοὺς εὐρεῖς αὐτοῦ ὤμους καὶ τὸ στερεὸν ἐκεῖνο βῆμα ἀνθρώπου, ἔχοντος μεγάλῃν δαφίλειαν ὑγείας, ἐξ ἧς νάναλίσκη διαρκῶς. Ἐκάπνιζεν, ἐνῶ ὁ ἕτερος ἀπείχε τῆς τέρψεως ταύτης. Ἄλλως, εἶχε τὴν αὐτὴν γλυκύτητα ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἣν καὶ ὁ σύντροφός του. Ἐμάντευέ τις, βλέπων τὸν ὑψηλὸν καὶ ῥωμαλέον αὐτὸν νεανίαν, ὅτι, ὡς ἀπασαί αἱ πλούσιαι καὶ ὥραται φύσεις, ἡγάπα μὲ πᾶν ὅ,τι ἐκέκτητο, διὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ῥώμης καὶ διὰ τῆς ἡθικῆς αὐτοῦ ἰσχύος.

Ἄγνοῦ, ἐὰν ἐξηγοῦμαι καλῶς· θέλω νὰ εἶπω ὅτι ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες δύνανται ν' ἀποδείξωσι τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας, ἐπειδὴ οὐδὲν διαταράττει τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν, οὐδ' ἔξεις, οὐδὲ μελαγχολία, οὐδὲν τέλος ἐξ ἐκείνων, ἅτινα βιάζουσι τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐνασχολῶνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν περὶ ἐκαυτῶν.

Ὁ ξανθὸς ἐκαλεῖτο Ἐδμόνδος Δεπερέ, ὁ δὲ μελαγχροινὸς ὠνομάζετο Γουσταῦος Δωμών.

Ἦσαν δύο γυμνασιακοὶ φίλοι, συμπληροῦντες θαυμασίως ἀλλήλους.

Ὁ Ἐδμόνδος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, χηρευσάσης, ὅτε οὗτος ἦτο τριετής, εἶχεν ἀπάσας τὰς συνηθείας, θὰ εἶπω ἀπάσας σχεδὸν τὰς γυναικείας ἐπιθυμίας.

Ὁ Γουσταῦος, ὀρφανὸς ἀπὸ παιδός, εἶχε τύχην ἀνατροφῆς ἱκανῶς αὐστηρᾶς ὑπὸ κηδεμόνος ἀρθριτικοῦ, ἦτις ἄλλως τὸν εἶχεν ὠφελήσῃ πολὺ, χάρις εἰς τὸν εὐσταθεῖ καὶ πρῶμον χαρακτήρα του.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἐπτά ἐτῶν ὁ Γουσταῦος εἶχεν εἰσαχθῇ εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἐνῶ ὁ Ἐδμόνδος ἦτο δεκαπενταετής, ὅτε ἡ κυρία Δεπερέ εἶχε συναινέσῃ νὰ εἰσαγάγῃ αὐτόν.

Ὁ Γουσταῦος ἐμάντευσε πάραυτα ἐν τῷ νέῳ αὐτοῦ συντρόφῳ τὸν δειλὸν καὶ συνεσταλμένον χαρακτήρα παιδίου, ἀνακραφέντος ὑπὸ γυναικός, καὶ ἐγένετο ἀμέσως φίλος αὐτοῦ καὶ προστάτης. Ἡ οἰκειότης αὐτῶν, χρονολογούμενη ἔκτοτε, εἶχεν ἐξακολουθήσῃ καὶ μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Γυμνασίου ἔξοδον.

Ἐβλέποντο σχεδὸν καθ' ἐκάστην.

Ὁ Γουσταῦος ἡγάπα τὸν Ἐδμόνδον, ὡς πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν. Δὲν ἦτο μεγαλύτερος αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν· ἀλλ' ἡ μεγάλη ἐκείνη ῥώμη, δι' ἧς ἦτο πεποικισμένος, καὶ ἡ προστασία, ἣν παρέσχεν αὐτῷ ἐν τῷ Γυμνασίῳ, τὸν ἐγεροντοποῖον, οὕτως εἶπειν, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ παρεχώρουν αὐτῷ εἶδος πατρικῆς ἐξουσίας ὑπ' ἐκείνου, ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν δὲν κατεχράτο πολὺ.